

ז. טופליוס

סיפור חורפי

השלג מהענפים, שברו צמרות העצים, הפילו על הארץ גזעים חזקים. ורק האורנים-ענקים עמדו חזק וישר, ושום סערה לא יכלה לכופף את ראשיהם.

ואם אתה כל כך חזק ועמיד - זה אומר דבר מה! על גבעה קטנה, בקצה היער שבו צמחו האורנים הזקנים, עמד צריף מכוסה בדשא, והביט על היער דרך שני חלונות זעירים. בצריף זה חי איכר עני עם אשתו. הייתה לו חלקת אדמה שעליה הוא זרע

ביער עבה, רחוק בצפונה של פינלנד עמדו זה ליד זה שני עצי אורן. הם היו זקנים, כל כך זקנים שאפילו האזוב האפור לא יכול היה לזכור האם הם היו אי-פעם אורנים צעירים, דקיקים. למרחקים נראו הצמרות הכהות שלהם, המתרוממות מעל יתר עצי היער. באביב קיכלי שר שירים עליזים בין ענפי האורנים הזקנים ופרחים קטנטנים ורודים של הלבנה הרימו את ראשיהם והסתכלו בביישנות, כאילו רצו לומר: "האם גם אנחנו נהיה פעם גדולים כאלה וזקנים כאלה?"

בחורף, כאשר הסופה כיסתה את האדמה בשמיכה לבנה ופרחי הלבנה ישנו תחת ערמות שלג עבות, שני האורנים, כמו שני ענקים, שמרו על היער. סערות קרות עברו ברעש על היער, טאטאו את

תבואה וגם גן קטן שפרנס אותם. ובחורף חטב האיכר עצים ביער והוביל אותם למנסרה, כדי להרוויח לחלב ולחמאה.

שני ילדים היו לאיכר ואשתו, בן ובת. לבן קראו סילווסטר ולבת סילווייה. איפה ההורים מצאו שמות כאלה? כנראה ביער. הרי המילה "סילויה", בשפת לטינית העתיקה, פירושה "יער".

פעם, בחורף, האח והאחות, סילווסטר וסילווייה, הלכו ליער, לראות האם ברשתות שלהם נתפסו חיות כלשהן. ואמנם, ברשת אחת נתפס ארנב לבן ובשניה חגלה לבנה. גם הארנב וגם החגלה היו חיים ורק הסתבכו ברגליהם ברשתות. הם התלוננו בקול עצוב.

"שחרר אותי!" מלמל הארנב כשסילווסטר ניגש אליו.

"שחררי אותי!" קראה החגלה כשסילווייה התכופפה מעליה.

סילווסטר וסילווייה הופתעו מאוד. הם עוד מעולם לא שמעו חיות יער שמדברות בקול אנוש.

"נשחר אותם!" אמרה סילווייה. ויחד עם אחיה התחילה לפתוח בזהירות את הרשת.

הארנב, כשרק הרגיש חפשי, התחיל לברוח בכל כוחו לעומק היער. והחגלה התרוממה מהר לאוויר, כמה שרק כנפיה הרשו לה.

"תמכשמיים... תמכשמיים יעשה כל את מה שתבקשו!" קרא הארנב תוך הדילוגים.

"בקשו מתפוסענן!... בקשו מתפוסענן! ויהיה לכם הכל שתרצו" קראה החגלה תוך המעוף.

והיער נעשה שקט כמו קודם.

"על מה הם דיברו?" שאל בסוף סילווסטר. "על איזה תמכשמיים, או תפוסענן?"

"מעולם לא שמעתי שמות מוזרים כאלה" אמרה סילווייה "מי זה יכול להיות?"

אך באותו רגע עבר משב
רוח חזק ביער. צמרות
האורנים רשרשו וברשרוש
שלהם סילווסטר וסילווייה יכלו
להבחין בדברים:
"נו ידידי, אתה עדיין עומד?"
שאל אורן אחד את השני
"אתה עוד תומך בשמיים?
לא סתם חיות היער נתנו
לך שם תמכשמיים!"
"אני עומד! אני מחזיק!" ענה האורן השני "ומה אתך,
ידידי הזקן? אתה עדיין נלחם בעננים?
הרי גם לך לא סתם קראו תפוסענן!"
"יתכן ונחלשתי קצת" נשמעה התשובה "הרוח
שברה לי לאחרונה אחד מענפי הצמרת.
כנראה זקנה מתקרבת!"
"אל תתלונן! אתה בסך הכל בן שלוש מאות

וחמישים שנה. אתה עוד ילד לעומתי. ואני כבר הגעתי לשנת שלוש מאות שמונים ושמונה!"
והאורן הזקן נאנח כבדות.
"ראה, הרוח חוזרת" אמר האורן הצעיר יותר
"בשריקתו כל כך נעים לשיר שירים! הבה נשיר ביחד על הזמן הרחוק, על תקופת הנעורים שלנו. הרי יש לנו מה לזכור!"
ובקצב סערת הרוח החזקה התחילו שני האורנים לשיר על ימי העבר שלהם.
"כן, יש לנו מה לזכור, יש על מה לספר" אמר האורן המבוגר יותר וחרק בשקט "אולי נשוחח עם הילדים האלה" והוא התכופף קצת, כאילו מצביע על סילווסטר וסילווייה.
"על מה הם רוצים לדבר אתנו?" אמר סילווסטר.
"מוטב שנלך הביתה" לחשה סילווייה "אני מפחדת מהעצים האלה."

"חכי" אמר סילווסטר "אין מה לפחד! הנה גם אבא שלנו בא הנה!"
נכון, בשביל היער התקרבו אבא שלהם עם גרזן על כתפו.
"הנה עצים כמו שצריך! בדיוק מה שנחוץ לי!" אמר האיכר הזקן כשנעמד ליד העצים הזקנים.
הוא כבר הרים גרזן כדי להכות בו באחד האורנים, אך סילווסטר וסילווייה רצו אל אבא בבכי.
"אבא, אל תהרוג את העץ הזה" ביקש סילווסטר "זה תמכשמיים!"
"אבא! גם לא את השני אל תחטוב" בקשה סילווייה "קוראים לו תפוסענן. הם כל כך זקנים! ולפני רגע גם שרו לנו שיר.."
"מה שלא ידמיינו להם הילדים": צחק האיכר "איפה זה נשמע שעצים ישירו! אבל מילא, שיעמדו להם אם אתם כל כך מבקשים. כבר אמצא לי עצים אחרים."

והוא הלך הלאה לעומק היער, וסילווסטר וסילווייה
נשארו ליד האורנים הזקנים. הם רצו לשמוע מה

יספרו להם הענקים האלה של היער.
הם לא חכו הרבה זמן. בצמרות העצים שוב
הרעישה הרוח. היא הגיעה מטחנת קמח, שם
סיבבה את הכנפיים הגדולים בעוצמה כזו, שניצוצות
אבני הריחיים התפזרו לכל הכיוונים. ועכשיו היא
עפה אל האורנים והסתבכה בין ענפיהם.

ענפי העצים הזקנים רחשו, רשרשו והשמיעו קול:
"הצלתם את חיינו!" אמרו האורנים לסילווסטר
וסילווייה "בקשו מאתנו כל מה שרק תרצו."
ואז התברר לילדים כי לא כל כך פשוט לאדם
להגדיר את רצונו העיקרי, האמיתי, את מה שרוצים
בכל הלב.
חשבו וחשבו סילווסטר וסילווייה ולא ידעו מה להשיב
לאורנים.
בסוף סילווסטר אמר "הייתי רוצה שהשמש תאיר
לפחות קצת. כי עכשיו לא רואים בכלל את שבילי
היער."
"כן, כן, ואני הייתי רוצה שהאביב יבוא כמה שיותר
מהר וימס את השלג!" אמרה סילווייה "אז ביער שוב
תישמע שירת הציפורים."
"אך, אתם ילדים פזיזים!" רשרשו האורנים "הרי
יכולתם לבקש כל כך הרבה דברים טובים! גם עושר,

גם כבוד, גם תהילה. כל זה יכולנו לתת לכם! ואתם מבקשים את מה שיבוא ממילא, גם בלי הבקשה שלכם. אך אין מה לעשות, צריך למלא את המשאלות שלכם. אבל אנו נעשה זאת בדרך שלנו.. אתה סילווסטר - לאן שתלך, על מה שתביט, בכל מקום תאיר לך השמש. נמלא גם את משאלתך, סילווייה - לאן שתלכי, על מה שתסתכלי, תמיד סביבך יפרח האביב והשלג הקר ימס."

"אך, זה יותר מאשר רצינו!" קראו סילווסטר וסילווייה "תודה לכם, האורנים החביבים, על המתנות הנהדרות. ועכשיו שלום!" והילדים חזרו בשמחה הביתה.

"שלום! שלום!" רשרשו האורנים הזקנים אחריהם. בדרך סילווסטר הסתכל סביב, חיפש חגלות, ובאופן מוזר בכל מקום בו הביט הופיעו לפניו קרני השמש שהאירה על ענפים כמו זהב.

"ראה! ראה! השמש יצאה!" קראה סילווייה לאחיו. היא עוד לא הספיקה לפתוח את פיה כשהשלג סביבה התחיל להמס, משני צדי השביל הוריק הדשא, העצים התכסו בעלים ירוקים וגבוה תחת כיפת השמיים הכחולים נשמע שירו של העפרוני.

"הו, כמה שמח!" קראו בקול אחד סילווסטר וסילווייה. וככל שהם רצו, כך השמש חיממה יותר והעשבים והעצים סביב נעשו ירוקים יותר.

"שמש זורחת לי!" קרא סילווסטר כשניכנס הביתה. "השמש זורחת לכולם" ענתה לו אמא וצחקה.

"ואני יכולה להמס שלג!" קראה סילווייה.

"זה יכול לעשות כל אחד" אמרה אמא וצחקה שוב. אך אחרי זמן קצר היא הרגישה שבבית קורה דבר מוזר. בחוץ כבר החשיך, התקרר הערב, ובדירה שלהם עדיין הכל זרח מהשמש הבהירה. וכך זה נמשך כל הזמן, עד שסילווסטר התעייף ועיניו נעצמו.

אך זה עוד לא הכל! סוף החורף עדיין לא נראה
ובצריף הקטן שלהם פתאום הורגש האביב. אפילו
המטאטא הישן, היבש, שבפינת הצריף התחיל
להוריק, ואפילו התרנגול התחיל לקרוא בשמחה
בפינה שלו. והוא קרא עד שסילווייה הפסיקה
לקשקש ונרדמה בשינה עמוקה.
מאוחר בערב חזר הביתה האיכר.
"שמע-נא, אבא" אמרה אשתו "אני חוששת שמישהו
כישף את הילדים שלנו. משהו מוזר קורה אצלנו
בבית!"
"אך, מה את שם ממציאה!" אמר האיכר "מוטב
שתשמעי את החדשות שהבאתי. לא תנחשי אף
פעם! מחר יגיעו לעיר שלנו המלך והמלכה בעצמם.
הם נוסעים בכל המדינה ובודקים את הממלכה
שלהם. מה דעתך, אולי כדאי שניסע עם הילדים
שלנו לראות את הזוג המלכותי?"

"לא אתנגד" אמרה האישה "הרי לא בכל יום מגיעים
למקומותינו אורחים חשובים כאלה."
ולמחרת עם האור הראשון האיכר, עם אשתו ועם
ילדיו, יצאו לדרך העירה, בדרך דובר רק על המלך
והמלכה ואף אחד לא הרגיש שכל הזמן קרן שמש
הלכה לפני המזחלת (כשכל השמיים היו מכוסים
בעננים כבדים) ועצי לבנה סביב התכסו בניצנים
ובירק (למרות הכפור החזק שאפילו הקפיא ציפורים
במעופן).
כשהמזחלת הגיעה, כיכר העיר הייתה כבר מלאה
בהמון בני אדם. כולם הסתכלו באיימה על הדרך
והתלחשו ביניהם בשקט. אמרו שהמלך והמלכה
אינם מרוצים מארצם – בכל מקום שלג, קור,
מקומות ריקים ומפחידים.
המלך היה קפדן גדול. הוא החליט שבכל אשם העם
שלו, והתכוון להעניש את כולם.

על המלכה סיפרו שתמיד קר לה מאוד ושכדי להתחמם היא כל הזמן רוקעת ברגליה. והנה בסוף נראתה מרחוק המזחלת המלכותית. העם השתתק. המלך ציווה לעגלון לעצור בכיכר ולהחליף את הסוסים. הוא ישב במזחלת עם מראה

פנים כועס, והמלכה התייפחה מרות. אך פתאום המלך הרים את ראשו, הסתכל סביב והתחיל לצחוק בשמחה, בדיוק כפי שצוחקים אנשים פשוטים. "תסתכלי-נא, הוד מלכותך" פנה אל המלכה "כמה

נעים זורחת השמש! נכון, כאן כבר לא רע כל כך.. משום מה נעשה לי שמח על הנשמה." "זה בוודאי כי הצלחנו לאכול ארוחת בוקר טובה" אמרה המלכה "וחוץ מזה גם לי נעשה מאוד נעים ושמח." "זה, כנראה, כי את, הוד מלכותיך, הצלחת לישון טוב בלילה" אמר המלך "אבל חוץ מזה הסביבה המדברית הזו יפה מאוד! תראי כמה חזק השמש מאירה על שני האורנים האלה שמתכסים בירוק כמו בחודש מאי. ממש קשה להאמין!" אך הדבר היה פשוט ביותר, סילווסטר וסילווייה יצאו לכיכר העיר כדי לראות טוב יותר את המלך והמלכה. סילווסטר הסתובב בכל מקום והשמש זרחה סביבו, וסילווייה קשקשה, בלי לסגור את פיה לרגע, ולכן המוטות היבשים של הגדרות התכסו בעלווה חדשה.

"מי הם הילדים החמודים האלה?" שאלה המלכה
שהביטה על סילווסטר וסילווייה "קראו להם שייגשו
אלי."

לסילווסטר ולסילווייה לא היה עד כה כל מגע עם
מלכים ולכן ניגשו באומץ למלך ולמלכה.

"שמעו-נא" אמרה המלכה "אני מאוד מחבבת
אתכם. כשאני מסתכלת עליכם נעשה לי שמח וכאילו

חמים. אולי תרצו לחיות אצלי בחצר המלוכה? אצווה
להלביש אתכם בקטיפה וזהב, תאכלו מצלחות
בדולח ותשתו מכוסות כסף. אז מה, מסכימים?"
"אנו מודים לך, הוד מלכותך" אמרה סילווייה "אבל
אנו מעדיפים להישאר בבית עם אבא ואמא."
"וחוץ מזה יהיה לנו עצוב בחצר המלכות בלי
החברים שלנו" אמר סילווסטר.

"ואי-אפשר לקחת גם אותם אלינו, לחצר המלך?"
שאלה המלכה. היא הייתה כבר עכשיו במצב רוח
מעולה ובכלל לא כעסה שמסרבים לה.
"לא, זה אי-אפשר" ענה סילווסטר "הם צומחים
ביער. לאחד קוראים תמכשמיים, לשני תפוסענן..."
"מה שיעלה לראשם של ילדים!" קראו ביחד המלך
והמלכה והם התחילו לצחוק כל כך חזק שאפילו
המזחלת המלכותית רעדה במקום.

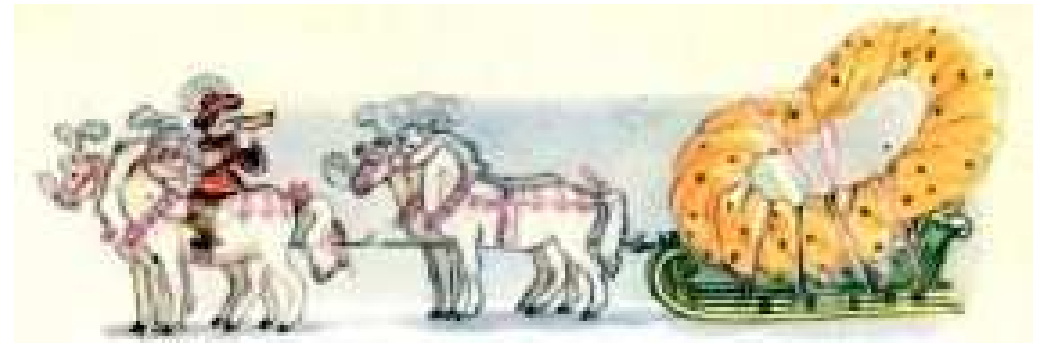
בדרך חזרה אשת האיכר לחשה לבעלה:
"האם אתה יודע מדוע המלך והמלכה היו היום כל
כך נחמדים? זה כי סילווסטר וסילווייה הסתכלו
עליהם ודיברו אתם. זכור מה שאמרתי לך אמש!"
"על הכישוף?" אמר האיכר
"שטויות!"

"תשפוט בעצמך" התעקשה
האישה "איפה קרה
שבחורף יוריקו העצים
ושהמלך לא יעניש אף
אחד? תאמין לי, כאן קרה
כישוף כלשהו!"

"זו רק המצאה נשית!" אמר האיכר "פשוט, יש לנו
ילדים טובים וכולם שמחים לראות אותם."
וכך באמת היה. לאן שרק באו סילווסטר וסילווייה, עם
מי רק דיברו, לכולם נעשה קל יותר על הנשמה,

מוזר היה כי הפעם המלך והמלכה היו טובי לב
ורחומים. הם לא הענישו אף אחד ואפילו ציוו
שהגזבר שלהם ייתן לכל אחד מטבע זהב.
וסילווסטר וסילווייה קיבלו כתוספת כעך שאותו אפה
האופה המלכותי בעצמו. הכעך היה כל כך גדול
שרביעיית הסוסים המלכותיים נאלצה להוביל אותו

על מזחלת מיוחדת.
סילווסטר וסילווייה נתנו לנגוס מהכעך לכל הילדים
שהיו בכיכר ובכל זאת נשארה עוד חתיכה כל כך
גדולה שהסוסים בקושי יכלו לסחוב אותה לביתם.

יותר בהיר וחמים. ומאחר שסילווסטר וסילווייה היו תמיד שמחים וידידותיים, איש לא השתומם שהם גורמים שמחה לכולם. הכל סביבם זרח והוריק, שר וצחק.

אדמות טרשים סביב הצריף שבו חיו סילווסטר וסילווייה הפכו לאדמות עשירות ושדות מרעה, וביער שרו ציפורים גם בתקופת החורף.

כעבור שנים אחדות סילווסטר מונה ליערן המלכותי וסילווייה לגנת מלכותית. אצל אף מלך ובאף ממלכה לא היה גן נהדר כזה כמו לסילווייה! וזו לא הייתה חוכמה גדולה! הרי אף מלך לא יכול היה לצוות לשמש להישמע להוראות שלו. ולסילווסטר ולסילווייה היא זרחה תמיד כשהם בקשו. לכן הגן פרח אצלם כך שטוב היה לראות! עברו שנים. פעם, בעונת חורף קר סילווסטר וסילווייה הלכו ליער, לבקר את החברים הזקנים שלהם. סערה התחוללה ביער ובצמרות הגבוהות של האורנים שרקה הרוח. תוך הליווי שלה האורנים שרו את השירים העתיקים שלהם. אלא שהפעם הם לא המשיכו את שירם. משהו בתוך הגזעים שלהם חרק ושני האורנים ענקים נפלו על הארץ. באותו היום האורן הצעיר יותר סיים את שנת שלוש מאות חמישים וחמש שלו והזקן שלוש מאות

תשעים ושלוש שנה. מה הפלא שהרוחות בסוף יכלו
לגבור עליהם!

סילווסטר וסילווייה ליטפו את הגזעים של האורנים
הזקנים, המכוסים באזוב, וספדו את החברים שלהם
במילים כל כך יפות שהשלג סביב נמס. הפרחים
הוורודים של הלבנה התרוממו מהאדמה, והם היו
רבים כל כך שמהר מאוד כיסו את האורנים הזקנים
מהשורש ועד הצמרת.

זמן רב כבר לא שמעתי על סילווסטר וסילווייה. גם
הם בוודאי הזקינו והלבינו, והמלך והמלכה, שכולם
פחדו מהם, כבר מזמן לא חיים בעולם.

אבל כל יום, כשאני רואה ילדים, נדמה לי שאלה הם
סילווסטר וסילווייה.

הייתכן שהאורנים הזקנים מסרו את המתנות שלהם
לכל הילדים? הרי אין בכך שום דבר מוזר.

לא מזמן, ביום מעונן, סגריר, פגשתי זוג ילדים, ילד
וילדה. ומיד בשמיים העצובים, האפורים, הופיעה

כאילו קרן שמש, הכל סביב התבהר ועל פנים
חמורים של עוברי אורח עלה חיוך.

וכך, בתוך החורף בא האביב. הקרח מתחיל
להתמוסס על החלונות ובלבבות של האנשים. אפילו
המטאטא הישן העומד בפינת הבית מתכסה בעלים
ירוקים, על הגדר היבשה פורחים ורדים ותחת כיפת
השמיים הגבוהה שרים העפרונים האביביים.